

Az Úr asztala mellett.

I.

Együtt itt egy asztal körül, körulte, kit más arccal, más fejjel, más színben lát mindenki. Úgy látja mindenki, amint az övé és csak az övé. Mert mindenkinek más a Jézusa, más a barátja, mégis mindenik csak egy, csak ő, aki szeretett. Mert mindenkinek olyan barát kell, aki szeretni tud. Mert mindenkinek mindig fáj valahol s úgy szeretne gyógyulni, úgy szeretne szeretetni tisztán, őszintén, igazán, ahogy csak egyet lehet szeretni. Azt, akivel együtt dobban meg a szív, mint templom falán a hang, melyet kiküld ide a letompított orgona rezgő hangja. Mert olyan az, aki emberileg szeret, mint az orgona: hangot ad bármelyik újjal érintik. Ha sirni tudunk, velünk sir, s ha szívünk beteg, velünk reszket s mégis mindig vigasztal.

Csak az evangélium hangja ilyen változatos, mert ő azt zengi vissza, amit bele lehelt ő, aki úgy szeretett, mintha atya lett volna, úgy biztatott, mintha testvér lett volna, úgy őrizett, mintha pásztor lett volna, úgy aggódott, mintha próféta lett volna, úgy vendégelt meg, mintha búcsura hívott volna asztalához minket is, másokat is, akik éheztek és szomjuhoztak.

Milyen felséges érzés Vele lenni, asztala mellett éhesen, szomjasan olyan eledelért és italért, mely nem a testnek, hanem az életnek, az örökkévalóságnak eledele, amelyből valaki egyszer eszik, soha meg nem éhezik, mert az ő asztalán az van föltéve, amit atyjától kapott örökségül, nem magának, hanem nekem, neked, mindenkinek, aki hozzá szeretettel megyen, hogy vele együtt legyen.

Ime, a nagy titok, mit csak vele és mellette fedez föl nem

is az elme, hanem a szív, az az örök mozgó, az a mindig tisztuló és tisztító, amelyből kitör az utolsó sóhaj: „én Uram és én Istenem“. Ez az, amiben már benne van minden. A fiu, az anya, az atya, a jó testvér, a tékozló, a bűnös leány, a megtérő és az imádkozó.

Én vágyom Vele együtt lenni, én szeretnék mindig vele lenni, a testvérral, a vigasztalóval, az én Jézussal az ő asztala mellett, hogy mindig boldog lehessen, hogy mindig érezhessem, hogy velem együtt boldog minden ember, aki megismeri, megszereti őt és vágyakozó szívvel leül asztala mellé, hogy ott megelégtessék és hálaímbába öntse sóhaját.

Jöjjetek, imádkozzunk!

II.

Az utolsó vacsorának vége!

Egy az ő tanítványai közül az ő keblén nyugszik vala, akit szeret vala Jézus. (Ján. 13. rész 23.).

Egy, akit szeretett. Egy, akit keblére fogadott. Egy, aki hallotta szíve dokogását, érezte azt a melegséget, amely szívéből nemcsak hozzá, hanem mindenkihez kisugárzott.

Elmélázó elmélkedéseim közben sokszor támadt az a vágyam, hogy be szeretnék közelebb jutni Jézushoz, aki mindig ideálom volt. Akit azóta mindig fokozódó szeretettel szeretek, mióta tudom, hogy ő tanította e világot a legszebb imádságra. Sokszor szerettem volna kis gyermek lenni, hogy én is oda simulhassak a többi kicsinyekkel, hadd érintené fejemet gyöngéd kezével, hadd mondhatnám utánna, az ő szavai után, az én Miatyánkomat. Úgy hittem, hogy az ő hangjánál szebb és bűvösebb hang nem lehetett soha emberi ajakon. Úgy képzeltem el magamnak, hogy senkinek sem adatott sem az előtt, sem az után nagyobb boldogság azokénál, akikhez így szólt: jer, kövess engemet, és én emberek halászává teszek titeket.

Valami csodálatos varázserő lehetett hangjában, tekintetében, mozdulatában, szavában, sóhajtásában, viselkedésében! Minden olyan rendkívüli, nem e világból való s mégis olyan, amilyent a szenvedő ember vár. Várt mindig és várt hiába, annyi ezer esztendő alatt, mert midőn megjelent, nem fogadta be, hanem így szólt: avagy nem az ácsmester fia-e ez? Nem ismerjük-e atyját, anyját és testvéreit? Názárethből származik-e valami jó?

Ime, a mindennapi, a közönséges ember gondolkozása, mert nem veszi észre, hogy ebben az egy csodálatos emberlényben tükröződik vissza minden ember. Ember az emberben s mégis annál sokkal több, mert benne az istentudat teljes, mert ő tudta, érezte és vallotta, hogy ő Istentől jött, Istennel él. Bele volt olvadva az ő Istenébe, mert Isten lelke neki mérték fölött adatott, mert ő ilyen szavakkal élhetett: Én és az Atya, egy vagyunk.

Milyen megrázó misztikum, ha a lélek szerint élő, lélekben járó Jézust halljuk. S milyen mindennapi valóság, földiség, ha az embert, ha a közönséges Názáretit nézzük benne! S mégis itt kezdődik sz igazi ember szerint való ember, aki csak úgy és akkor boldog, ha barátja és bizalmasa van, akit keblére ölelhet, akit szeret, aki szelid, hűséges és engedelmes. Aki szeretni tud, aki annyi közül egyedül, igazán szereti őt. Ez az ember Jézus, ez a mi Jézusunk! Ez a halálra készülő, aki a legszentebb földi köteléssel, a szeretettel öleli magához azt, aki szeretni tud. Mert a többiben kételkedni lehet, mert együtt eszik vele az utolsó vacsorából, „Aki ma elárul engemet”. Ez a másik ember. A sötét lelkű, a földi ember, a mindennapi s mégis éppen ezért egy másik misztikum. Olyan, aki ellenkezőt óta harcol az emberiség, mióta az első Ádám ett a tiltott gyümölcsből.

Mit tevék legyünk? Szeressük és féltsük őt, a szelid lelkűt, a nemes szívűt, vagy gyűlöljük és feszítjük megét kiáltunk az árulóra, aki a szentet az ebek elébe dobja?

Ez az örök idő óta ismétlődő világprobléma újul föl itt Jézus asztala mellett. Ime, az örök talány. Az örök ember, aki így sóhajtott fel: én Istenem, én Istenem, miért hagyál el engemet!

Hol van a baj és mi ez örök talány nyitja? Az, hogy csak egy, csak e legifjabb simult bátor bizalommal a Mester keblére. Az, hogy közülünk is csak egy, s talán még egy is nincsen elég közel a jó Jézushoz, nem merünk keblére hajolni, nem vágyunk hallani szíve dobogását, mert nem vagyunk tiszta szívűek, sem könyörülők, sem irgalmasak. Mert nem akarunk igaz testvérei lenni Jézusnak, s emiatt nem érezzük azt az atyai szeretetet, melyet ő érzett.

Jézus szíve olyan, mint a magas hegy oldalából fakadó forrás: eredeti, tiszta, átlátszó, üdítő és boldogító, mert a magasságban levő Isten atyai kebele táplálja és tölti meg szere-

tettel, jósággal. Jézus ott van abban a közelségben, az égi Atya lábainál, ahonnan alászáll általa hozzánk, minden jó adomány és tökéletes ajándék. Onnan ez a szent vendégség is, melyet az ő szívéhez közeledni vágyó kereszténység terített az ő emlékére. Mi, kedves unitárius testvéreim, mert jól esik szívünknek, hogy itt, e szent asztal mellett, rá, a legjobb testvérré emlékezve, együtt vehetünk részt a szeretetvendégségből. Óh, vajha több lenne benne a szeretet a vendégségnél, a megbocsátás, a kiengesztelődés az élvezetnél. Óh, vajha Jézus keblére fogadna, hogy részesüljünk a szeretett tanítvány öröméből és boldogságából. Jöjjelek, imádkozzunk . . .

Ima.

Közelebb hozzád Uram, mind közelebb. Fájdó szívünk ezt óhajtja, reszkető ajakunk ezt sóhajtja. Mert meggyógyulni szeretnénk, mert erőt és bátorságot keresünk, hogy élhessünk, hogy az élet terhét elviselhessük, hogy gyarlóságainktól megszabadulhassunk, hogy bűneinket megbánhassuk. hogy atyai jelenléd leheletét érezhessük. Hogy olyanok lehessünk, mint a kis gyermekek: hívők, engedelmesek, reménykedők és szeretni tudók. Hogy ne akarjuk megnyerni az egész világot, hanem leljünk örömet, mint a kis gyermek abban, amit az élet sovány keze nyújt. Hogy ne könnyezzünk, ha baj, bánat súlya nyom, hanem erőt, új erőt s bátorságot termeljünk ki saját gyengeségünkből. Hogy hálaadással fogadjuk azt az isteni ajándékot, melyre a karácsony szent ünnepe emlékeztet. Hogy érezzük boldog gyermeknek magunkat és feledjük az élet súlyos terhét. tapsoljunk szívünk örömében, hogy itt vagyunk az ő terített asztala mellett, hogy egymást boldogítva boldogok legyünk abban a tudatban, hogy Isten nem hagyja el a benne bízókat.

Bizodalmunk Istenben, te benned Atyánk, hogy is landadna, hiszen te adtad nekünk vezérünknek, szerető testvé-sünknek, jó barátunknak, Őt, aki legközelebb volt a te Atyai kebledhez. Óh, vajha közelebb juthatnánk hozzá. Óh, vajha olyanok lehetnénk, amilyen a szerető és szeretett tanítvány volt.

A születés szent ünnepére szeretnénk újra születni, szeretnők meglátni a mi csillagunkat, hadd vezesse a boldogság királyi országa felé, ahol békesség, jóllét és megbocsátás hatja

át minden ember szívét. Óh, Atyánk, távolítsd el tőlünk az alattomos hizelgőket, ments meg a kétszinű barátoktól és szeress atyai szeretettel, hogy igaz gyermekeidnek, Jézus hű tanítványainak érezhessük magunkat, most és ezután is, midőn a szent asztal áldásaiból részesülünk. Ámen.

Urvacsora után a férfiakhoz:

Te Péter vagy, azaz kőszikla s én ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat.

Cselekedd édes Atyánk, hogy Jézusnak ezt a mondását alkalmazzuk magunkra egyenkint és összesen, most, midőn minden oldalról vész, vihar és pusztulás fenyegeti egyházunk hajóját. Cselekedd, hogy legyünk szilárdak, mint a kő, kitartók mint az akarat s így óvjuk meg és építsük tovább a ránk bízott drága örökséget. Jézus nevében, Ámen.

Nőkhez.

Atyánk, Te a szépség, jóság és szeretet kincseivel ajándékoztál minket, mert nőnek teremtetted s magyar nőnek születni szép, dicső gondolat, esdekelve kérünk, irányítsd lépéseinket, hogy olyan kincseket keressünk, melyeket a rozsdá és a moly meg nem emészt, a lopók el nem lophatnak. Cselekedd, hogy mi gazdagnak és megelégedettnek érezzük magunkat akkor is, ha földi javakban nem bővelkedünk. Atyánk, szeress minket, hogy mi szeretetünk melegével ápolhassuk hitünket, családjunkat és így dicsőítsük nagy nevedet mindörökké. Ámen.

Kolozsvár.

Dr. Boros György.

Urvacsorai beszéd.

E szent asztalnál a lélek egy pillanatra a múltba száll. Eszményi alak: Jézus jelenik meg előtte. Valami édes, biztató hangot hall, amint a Mester ajkán hangzik: „Ha valaki szomjuhozik, jöjjön én hozzám és igyék“.

A hitben megerősödött lélek előtt rég múlt idők egy pillanata újul meg... s az emlékezet beszél: Ünnepe volt Jeruzsálemben, nagy ünnep. Izraelnek az ünnepre gyűlt népe szüntől megtöltötte a jeruzsálemi fényes templomot. Az emberek fáradt teste, nyugtalan lelke az Úr színe előtt pihent meg. Főpapok ajkán próféták igéje hangzott, a lélek beszéde szólt. A szívek az elnémított keserűségből egy pillanatra örömmre hangolódnak. A szenvedések izzó ereje a templomi csendben az emberi lélek rejtett világát is feltárja, mely örök bizalomban és reménységben ragyog. Nincs felejtve a fájdalom, mely az imént még annyiak életét ködbe vonta, de most még a néma fájdalom is zokogva bízik, hisz, remél és imádkozik. A könny még ott van az arcokon, mely letűnt idők hősi tetteit és hihetetlen csalódását keservesen siratja, de az ünnep fénye fájdalomon és könnyön átragyog, érezteti, hogy ünnep van Jeruzsálemben. Az ünneplők közt megjelenik Jézus is, hisz ott van ő mindenütt. Szíve együtt érez a néppel: sír a sírókkal, örvend az örvendezőkkel. Tudja, hogy leselkedők járnak a nyomában; látja, hogy fel van emelve a kéz, mely életére tör, érzi, hogy törpe lelkek önző érdeke folyton üldözi, hatalmasak félelme halálra keresi, mégis keze segíti a gyöngét, lelke biztatja a csüggedőt, a bánkodót; szelleme újjá szüli élő reménységre a megtört szíveket; olthatatlan szeretete fölmelegíti a közönyös lelkeket; nézése megkap, szava gyújt, hite fénylően világít a jelenből át a jövőbe; sejteti, sőt bizonyossá teszi, hogy jelen romjaiból

új világ fog felépülni, melyben igazság, szabadság, testvériség lakozik. S e nagy reményérzetében elnémíthatlan ajka kigyúlt arccal, szikrázó szemekkel szól: „Ha valaki szomjuhozik, jöjjön én hozzám és igyék“.

Milyen boldog az a lélek, mely a már-már feltünő kereszt árnyékában is üdítő italt kínál a szomjuhozó emberiségnek!

De ime, a mult jelenné válik, hogy erőt adjon az annyiszor fáradt, csüggedő embernek.

Ünnep van e templomban is: a mi Jeruzsálemünkben. Az élet munkás embereinek találkozó helye, kik egyek a hitben. Különböző lelkek ölelkezése a hitigazságért; egymás szavát tán nem is értő ajkak megmozdulása a testvéri egység megbizonyítására; érző szívek áldozata az igazság diadaláért. Az az örökös vágyódás és magasabb szomjuhozás egy megdicsőült pillanata ez, midőn önkénytelenül érezzük mind, hogy vergődések, ostoroztatás idején is lehet öröme a léleknek, megaláztatás is adhat erőt és új hitet.

Óh, van jövője annak a nemzedéknek, mely tépő gondok, kétségek és tűzpróbák között is bízva bízik, hogy az ő számára is fakad szomjat oltó ital, mely egész világot újjá szüli. S ezt a Jézusra való hű emlékezésben keresi.

Szomjat oltó üdítő ital! Óh, nem az, mely a föld mélyéből buzog fel, nagy, kemény sziklából tör elő, bár az is olt szomjat és üdít, hanem, mely az isteni lélekből árad ki: az eszme, az igazság, a szeretet üdítő itala, mely ellenállhatatlan erejével megragadja, rabbá teszi az embert s arra ösztönzi, hogy szenvedve is keresse az igazságot, megalázva is legyen eszmények harcosa, Isten fia, ki a kereszt kínjai közt élete árán is bizonyosságot tesz a megismert igazságról s a szeretet hatalmáról.

E szent asztal az igazságról való bizonyosságtétel örök emlékeztetője, a szeretet örök jelképe. S itt e szent helyen, hol bizonyára jelen van az Isten s belát a szívek rejtekébe; hol a hit egysége s a gondolkozás szabadsága legalább pillanatra testvérekké teszi az embereket; hol a testvéri szeretet a közös hit virágaiból fon koszorút az együtt küzdők homlokára; hol az emlékezés ereje egybekapcsolja a távolban levőket a jelenlevőkkel; hol a hit egység és testvériség szent jegyében önkénytelenül egy biztató jövő képe rajzolódik oda a szívek táblájára, itt és most ki ne érezné, hogy méltán hangzik a Jézus szava: „Ha valaki szomjuhozik, jöjjön én hozzám és igyék“.

Szomjuhozni?! Óh szomjuhozunk sokszor, nagyon. Veszteségei érzetében, féltve őrzött emlékeivel szive mélyén, ki ne szomjuhoznék vigaszért? Óh szomjuhozunk, összetört reményeinket siratva, melyek pusztulásukban úgy megrázták lelkünket, hogy gyógyulni alig-alig tudunk. Szomjuhozunk hitért, mely mindig erősítője a szenvedő szívnek, biztatója a reménykedő léleknek. Szomjuhozunk szabadság után, mely romboló kezével is épít s szelleme erejével és világhatalmával már annyiszor letépte és összetörte a látható és láthatatlan bilincseket, hogy legalább a lélek szabadon nyilatkozzék meg, ha már nem lehet béke, szeretet, igazság a népek életében. Szomjuhozunk erőért, kitartó erőért, mellyel védhetjük hitünket, vallásos eszméinket, intézményeinket s igazságunk érzetében a hitünkben rejlő erőt és világosságot fokozott önbizalommal állíthatjuk a világ elé, hogy látván lássanak és hallván halljanak, akik látni és hallani akarnak. Szomjuhozunk mindazért, ami hitvilágunkhoz tartozik, amit az „unitárius” szó jelent, kifejez, hogy a szellemi közösség folytán legyen mind nagyobb egység a hitben, a szeretetben, az igazságkeresésben, az Isten gyermekei életében — s ennek nyomán győzelem a világban.

Szomjuhozunk és emlékezünk. Emlékezve, enni akarunk a kenyérből és inni a borból, melyek a legtökéletesebb földi élet örök emlékei, az eszméért és igazságért való önfeláldozás el nem muló jelképei. Inni abból a szellemből, mely Jézus életét olyan példaadóvá, eszményivé tette, kinek emlékét évezredek multán is fokozódó szeretettel övezi az emberiség. Inni akarunk az ő megdicsőült élete szép emlékeiből, hogy túrni és szenvedni tanuljunk, ha nekünk is mind több és több méltatlanság, bánatalom, üldözés jut osztályrészül, hogy tudjunk a kínok között is megállani, a halálban is hősnek maradni, hogy saját példánk és lelki erőnk által is menjen előre az eszme, tökélesedjék az ember, győzzön az igazság. S majd megdicsőült lelkünk fényében emelkedjék magasra az a kéz, mely mindenkit figyelmeztet, hogy van Isten, aki ítél, aki szeret.

„Ha valaki szomjuhozik, jöjjön énhozzám és igyék”. Jézus szelleme ez ünnepen is jelen van; hangja most is szól, hívogat. Hallgassunk figyelemmel szavára, emlékezzünk szeretettel példájára. Vegyük hittel az emlékezés jegyeit, a kenyeret és bort. Jöjjünk közel hozzá! S ha különböző képességekkel vagyunk is megáldva, e szent asztalmál megértjük egymást,

mert itt minden ajkon ugyanaz a lélek szól. Ez a lélek egysítsen egy nagy, közös alkotó munkára, melyre buzdít Jézus példája, melyet óhajt mindnyájunk lelke, melytől függ hitünk diadala s jövőnk üdve. E hitben imádkozunk.

Brassó.

Kovács Lajos.

Betegnél való szolgálat.

Béke e háznak és azoknak, akik benne lakóznak.

Lelkész a következő bibliai helyeket olvassa:

Ime, boldog az az ember, akit az Úr megdorgál; azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáld. Mert ő megsebez, de be is kötöz; összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.

*

Tanuljátok meg és lássátok be, hogy az Úr jó; boldog az az ember, aki bízik őbenne. Az Úrnak szemei az igazon vannak és füleit nem zárja el kiáltásuk elől. Az Úr közel van a fájdalmas szivüekhez és a töredelmes lelkeket megtartja.

*

Az Úr én nékem őriző pásztorom; nem szűkölködöm, füves legelőkön nyugtat engem s csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényén vezet engem az ő nevéért. Még ha a halál völgyében járok is, nem félek a gonoszfól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem. Asztalt terítesz én nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam. Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napjaiban s az Úr házában lakózom hosszú ideig.

*

Áldjad én lelkem az Urat és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat és el ne felejtkezzél semmi jótéteményeiről. Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a romlástól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Aki jóval tölti be a te életed idejét és megújul ifjúságod, mint a sasé. Igaz-

ságot cselekszik az Úr és méltányosságot minden elnyomottal. Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes haragú és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. Amilyen távol van napkelet napnyugattól, olyan messzi veti ő tőlünk a mi vétkeinket. Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr, az őt félők iránt. Mert ő tudja a mi formáltatásunkat, megemlékszik róla, hogy porok vagyunk.

*

Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden víz-áradásod és hullámod összecsap fölöttem. Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem s az imádság az én életem Istenéhez. Miért csüggedsz el én lelkem és nyugtalankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadító tetteiért.

*

Folytonosan veled vagyok Uram. Jobb kezeddel vezetsz engemet. Tanácsaiddal irányítasz engem és aztán befogadsz a te dicsőségedbe. Testem, lelkem elcsüggedett, de Isten erőt ad szívemnek mindörökké.

*

Ne aggódjatok a ti élteteken, mit egyetek, vagy mit igyatok; sem a ti testeteken, mibe öltözködjetek. Nem több-é az élet, hogyses az eledel és a test, hogyses az öltözet? A ti menyeyei atyátok tudja, hogy mindezekre nektek szükségetek van. Hanem keressétek először Isten országát és annak igazságát és mindezek megadatnak néktek. Ne aggódjatok azért a holnapon, mert a holnap gondoskodik a maga dolgairól. Elég minden napnak a maga baja.

*

Békességet hagyok ti nektek, az én békességemet, nem a világ békességét. Ne aggódjatok, ne féljete. Mert a mi pillanatnyi könnyű szorongattatásunk rendkívüli fontosságú örök dicsőséget szól nekünk. A mostani szenvedéseink nem jöhetnek számba azzal a dicsőséggel szemben, amely kinyilatkoztatik mibennünk. Tudjátok, hogy akik Istent szeretik, azoknak mindenek javokra szolgálnak.

*

Isten eltörül minden könnyet a szemeinkről, nem lesz halál, sem sírás, sem könnyhullatás, sem pedig semmi fájdalom, mert a régiek elmúltak.

Nem lesz többé éjszaka; nem lesz aztán szükségük gyertyára, sem pedig a napnak világosságára; mert az Úr Isten ad világosságot; és uralkodni fognak örökkön örökké.

*

Ekkor a lelkész a következő imát mondja:

Hatalmas Isten, kinek kezeiben van a mi életünk és időnk, és gyermekeidnek lelke: alázatos szívvel borulunk le előtted szenvedő testvérünkért, akit olyan súlyosan meglátogattál. Óh, adjad a mi szenvedő testvérünk lelkébe azt az erőt, hogy türelemmel és keresztényi engedelmisséggel fogadja és viselje a szenvedést, melyet a te kegyelmed reá mért. Légy közel hozzá az ő nagy szükségében. Tartsd meg iránta való kegyelmedet. Biztosítsd őt soha el nem muló kegyelmedről és nyitsd meg a szívét a te atyai szereteted befogadására. A te fegyelmező meglátogatásod hadd nyisson utat az ő lelkében egy igazabb és jobb életnek; hadd tisztuljon meg minden hű és önző kívánságtól és hadd szentelje életét teljesen a te szent és áldott akaratodnak.

Mindenható Isten, aki nélkül erőtlenek vagyunk és akitől származik minden reménység, kérünk add meg a lehetőségeket és eszközöket, hogy ismét felépülhessen. Erősítsd meg, hogy visszaállhasson előbbi ereje. Mindazonáltal ne a mi, hanem a te akaratod szerint legyen. Imádságunk ne csak ajkunkról, hanem szívünk belsejéből hangozzék el. Adjad, hogy bűnbánó testvérünk érezze a te atyai kegyelmedet, hadd érezze, hogy életben vagy halálban a tied s hogy sem élet, sem halál nem választhatja el a te szeretetedtől. Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak atyja, aki velünk és érettünk szenvedett, segítsd meg, hogy az élet sötétségében és szenvedéseiben a halhatatlanság reményével járassunk.

Hatalmas Isten, kinek szeretete és kegyelme mindenek fölött van, légy azokkal is, akik közel állanak a te beteg szolgádhoz. Segítsd meg őket, hogy bíznanak benned minden dolokban s hogy türelemmel és szeretettel ellátják a beteg fájdalmait s együtt érezvén vele, a szeretetted kegyelmeddel tegyék türethetővé az élet sötét óráit. És a szent jegy...

adjad a te mennyei vigasztalásodat, hogy azok az örök élet, az üdvösségnek ételei és italai lehessenek. A te szent fiadnak, a mi üdvözítőnknek nevében könyörgünk, hallgass meg. Ámen.

Az uri ima, melyet a lelkész a beteggel együtt mond, ha a beteg arra képes.

*

Az urvacsorai jegyek kiszolgáltatása.

*

Ime, én veletek vagyok a világ végéig. Így szólasz atyánk a te szent fiad által. Áldott Istenünk, édes jó atyánk, adjad, hogy ezek a vigasztaló szavak hassanak a lelkünkbe s szenvedő testvérünk nyerjen erőt a hitben, reménységben és szeretetben. Adjad, hogy megújult erővel érezhesse: az én igám gyönyörűsége, az én terhem könnyű. Ámen.

*

Áldjon meg téged és őrizzen meg az Úr! Az Úr az ő orcáját fordítsa feléd és adjon békességet néked. Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel együtt, az atya Istentől, az Úr Jézus Krisztustól. Kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust el nem mulhatóan. Ámen.*

John Hunter után összeállította:
Benczédi Pál.

